

บทที่ ๖

ไอ้ย ทำไมงานมันถึงได้กองสุมกันเป็นเทือกเขาหิมาลัยแบบนี้เนี่ย!!!

หญิงสาวในชุดแล็คซี่แดงเพลิงความยาวเหนือเข่าคิ๊ปโชว์ขาอ่อน ให้ผู้ชายหวาดเสียวหัวใจเล่นกำลังอยู่ในอารมณ์หงุดหงิดเอามากๆ ซึ่งนั่นไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นประจำ เพราะโดยธรรมดาแล้ว เจ้าหล่อนจัดได้ว่า เป็นคนที่มีความสามารถในการควบคุมอารมณ์ตัวเองเป็นเลิศ รวากับว่ามันเป็นหนึ่งในคุณสมบัติอันน้อยนิดที่ติดตัวมาแต่กำเนิด

จะว่าไปก็ไม่ใช่บ่อยนิดนะ เพราะจรรยาบรรณก็รอกแบบฟอร์ม ประเมินตัวเองในใจอยู่บ่อยๆ ซึ่งไม่ว่าจะทำอย่างนั้นก็ครั้งต่อก็ครั้ง เธอก็นับจุดแข็งของตัวเองได้เกินห้าข้อทุกครั้งไป แล้วไอ้ข้อที่แม่จะผ่านไปก็ปีก็ยังจัดเป็น ‘จุดแข็งแบบขายๆ’ หรือ ‘จุดขายแบบแข็งๆ’ (ที่ยังไม่มีใครหลงผิดซื้อสักที) ของตัวเธอนั้นก็มีอยู่ถึงสามข้อ ส่วนอีกสองข้อที่เหลือ (หรือว่ามากกว่านั้น) มักจะเป็นจุดแข็งชั่วคราว ประเภทขจร เดี่ยวมาเดี่ยวหายตามอากาศที่เข่าว่ากันว่าเปลี่ยนแปลงบ่อย

...สามข้อที่ว่านั้นมีอะไรบ้าง...

หนึ่ง...สวย (ใครไม่เห็นด้วยไม่เป็นไร ขอให้กระจกวิเศษในห้องนอนที่ส่องอยู่ทุกวันเห็นดีด้วยอย่างนั้น นั่นก็เกินพอแล้ว)

สอง...มนุษย์สัมพันธ์เป็นเลิศ (ลองถามใครในบริษัทเครื่องสำอางชื่อดัง 'โลลิต้า ปารีส' ดูก็ได้ว่าจริงหรือเปล่า รับรองว่าร้อยละเก้าสิบเก้าจะต้องเห็นด้วยตามนั้น)

และสาม...ควบคุมอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างไม่มีที่ติ (ไม่ว่าจะโกรธ ตกใจ หรือว่าเสียใจ เธอจะตั้งสติก่อนและพยายามไม่แสดงออกให้คนอื่นได้รู้ว่ากำลังตกอยู่ในห้วงความรู้สึกชนิดไหน ทั้งนี้ความสามารถในการควบคุมอารมณ์นั้นแปรผกผันกับความสามารถในการควบคุมปาก ไม่ว่าจะเป็ปริมาณการกินหรือการพูด ราวกับมันเป็สองคุณสมบัติที่อยู่ร่วมโลกกันไม่ได้)

เห็นไหมล่ะว่าจรรยาแห่งโลลิต้า ปารีสเป็นสตรีที่มีคุณค่าต่อองค์กรและประเทศชาติมากมายขนาดไหน และก็เพราะว่าคุณค่าในตัวเธอสูงส่งถึงเพียงนั้นนั่นแหละ หนุ่มๆ ทั้งหลายที่รายรอบจึงพากันให้เกียรติยกขึ้นหิ้งบูชา (ไม่กล้าเจียดกรายมาแตะต้องเลยสักคน) ซึ่งอีกไม่นานเมื่อตัวเลขที่นำหน้าอายุเปลี่ยนจากสองเป็นสาม เจ้าหล่อนอาจจะถูกเลื่อนชั้นย้ายจากห้องไปอยู่บนคานเลี่ยมทองประดับคริสตัลเลยก็ได้ ถ้าหากยังเอาแต่ทำงานและรักษาระดับคุณค่าในตัวเองไว้อย่างนี้ไม่เลิกล่ะก็

วูบหนึ่งที่จรรยาแอบมองชายชวา เมื่อแน่ใจว่าประณิกาหรือ 'พีพีมี' รุ่นพี่ที่ทำงานด้วยกันและนั่งร่วมห้องทำงานเดียวกัน ซึ่งเป็นห้องทำงานพิเศษขนาดเล็กแชร์กันเพียงแค่สองคนนั้นไม่มีวันจะเดินกลับเข้ามาในยามนี้ เธอก็แอบแยกเขี้ยวให้กับจ๊อบคอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ที่ไฮโซตรงหน้าเสียหนึ่งทีนานๆ

เพราะแกกบงานบ้าๆ บอๆ นี่แหละที่ทำให้ฉันยังเป็นโสตอยู่จนถึงทุกวันนี้

ทำแต่งงาน งาน แล้วก็งาน จะเอาเวลาไปหาผู้ชายตอนไหนนะ
ดูแต่เพื่อนสนิทอย่างร้อยปอนด์* ที่คบหากันมาด้วยความสนิท
ใจยิ่งกว่าคนอื่น ๆ เพราะต่างฝ่ายต่างโสดไม่มีใครต้องน้อยหน้าใคร
นั่นสิ ล่าสุดก็หาผู้ชายเป็นของตัวเองได้สำเร็จแล้ว (ทว่าฝ่ายนั้นเขา
ก็โสดแค่ชั่วคราวนะ ในขณะที่เธอนะโสดมาทั้งชีวิต)

แถมภาคร** ...ผู้ชายที่เพื่อนของเธอได้มาเป็นกรรมสิทธิ์ส่วน
ตัวสดๆ ร้อนๆ ก็ยังเป็นผู้ชายที่มาจากการจัดหาของ 'จรัสเมทซิง
เซอร์วิส' เองแท้ๆ

ที่เป็นแม่สื่อแม่ชักล่ะก็เก่งนัก แต่ลักพาใครมาเป็นสมบัติส่วนตัว
ไม่เคยได้เลยสักที

กรี๊งงง

อยู่ๆ เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานก็แผดถล่ม เล่นเอาคนที่กำลัง
แยกเขี้ยวใส่จอกคอมพิวเตอร์ถึงกับสะดุ้งเฮือก รีบปรับสีหน้ากลับเป็น
ปกติแทบไม่ทัน เพราะนึกหวาดระแวงไปเองว่าสัญญาณโทรศัพท์ที่ใน
ยุคเทคโนโลยีกำลังเจริญก้าวหน้านี้จะมีกล่องวงจรปิดแฝงตัวอยู่ใน
คลื่นความถี่ด้วยหรือไม่ เสียงที่ว่าดูเหมือนจะเป็นสัญญาณเตือนภัย
ไม่ให้จรัสนึกกันดาบริษัทที่จ่ายเงินเดือนให้กับเธออย่างงามทุกเดือน
มากไปกว่านี้ ด้วยเกรงว่าเจ้าหล่อนจะต้องกลายเป็นคนเนรคุณหา
ความเจริญในชีวิตไม่ได้

"สวัสดิ์ค่า ฝ่ายประชาสัมพันธ์โลลิต้า ปารีสค่า"

เนียนยิ่งกว่าแบ่งรุ่น 'ทูแมทซ์' (To Match) ที่ขึ้นชื่อว่าปกปิด
มิดชิดที่สุดภายใต้แบรนด์โลลิต้า ปารีสเสียอีก มันเนียนชนิดที่คนฟัง
แทบเดาไม่ออกกันเลยทีเดียวว่าเจ้าของเสียงหวานหยดนั้นจะเป็นคน
คนเดียวกันกับปีศาจชุดแดงที่เพิ่งแยกเขี้ยวใส่สิ่งของรอบข้างเมื่อครู่นี้

* ร้อยปอนด์ - จากเรื่องพันที่รักด้วยหัวใจ

** ภาคร - จากเรื่องพันที่รักด้วยหัวใจ

"น้องเจ็อยใช้ไหมคะ นี่พี่แก้วนะคะ จำได้ไหมเอ่ย"
แก้วน้ำ แก้วตา แก้วฟ้า แก้วสารพัดนึก แก้วไหนกันล่ะเนี่ย มี
หลายแก้วเหลือเกินนี่นะ

บ๊ิง นึกออกแล้ว!!!

"อ้อค่า พี่แก้วจากนิตยสารสวยเพรียว จำได้สิคะ แค่ได้ยินเสียง
ฮัลโหลก็รู้แล้ว มีอะไรให้เจ็อยรับใช้เอ่ย"

ไม่ได้ตั้งใจจะทำเนียนแบบนี้เลยสักนิดนะ เพียงแต่เธอต้องรักษา
ภาพพจน์พี่อาร์ดีเด่นมีโล่รับรองให้กับบริษัทที่เท่านั้นเอง

"คือพี่ทราบมานว่าน้องเจ็อยเป็นคนดูแลนิวส์เล็ทเทอร์ของโลลิต้าฯ
ใช้ไหมคะ"

นิวส์เล็ทเทอร์...จดหมายเหตุกรงศรีฯ เอ๊ย จดหมายข่าวของ
โลลิต้าฯ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของเธอ

...หนึ่งในสารพัดสิ่งกวนใจที่ทำให้อยากจะลุกขึ้นมาโยนใบลาออก
ทุกสิ้นเดือน...

หากคำว่า 'อยาก' ในที่นี้ ถ้าแปลเป็นภาษาอังกฤษก็คงได้ระดับ
ความสำคัญแค่คำว่า 'want' ไม่ใช่ 'need' ซึ่งสรุปง่ายๆ เลยก็คือ
เป็นความอยากที่หากไม่ได้รับการตอบสนองแล้วจะมีอาการเพียงแค่
'ซัดใจ' แต่ไม่ถึงกับ 'ขาดใจ (ตาย)'

และก็เพราะอย่างนี้ นานี่นี้ ที่แผนกประชาสัมพันธ์ของบริษัท
โลลิต้าฯ ปารีตจึงยังคงมีนางสาวจรสมานั่งรับโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงที่ดัด
ให้หวานตามมาตรฐาน ISO 14001 (ไม่ทำร้ายทำลายสิ่งแวดล้อม) อยู่

"ใช่ค่า เจ็อยเป็นคนดูแลทั้งนิวส์เล็ทเทอร์แบบปกติแล้วก็แบบ
ส่งผ่านทางอีเมล พี่แก้วมีอะไรหรือเปล่าคะ" ถ้ามออกไปแล้วก็ได้แต่
กลั่นใจรอฟังคำตอบพลาจาวนาสาธุ

ขออย่าให้มีเลย...ได้โปรด

"คือคุณรินบอกว่าฉบับล่าสุดที่กำลังจะส่งไปหาลูกค้าเนี่ยจะมี

คอลัมน์ชื่อ 'สวຍแบบโลลิต้า' ไม่ต้องพึ่งพาคัลยกรรม' ซึ่งพีรู้สึกว่า มันน่าสนใจมากเลย ตรงกับแนวเรื่องที่กำลังจะหามาลงในคอลัมน์ใหม่พอดี ก็เลยอยากจะปรึกษาน้องเจ็ยว่าจะขอเขียนถึงได้ไหมนะค่ะ"

จรสเอามือปิดหูโทรศัพท์ด้วยความเคยชินก่อนจะลอบถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อได้รู้ว่าสิ่งที่ถูกร้องขอนั้นไม่ใช่เดือนหรือดาวที่เกินความสามารถจะไขว่คว้าหามาให้ได้

คุณรินที่อีกฝ่ายเอ่ยชื่อคือคุณริน ผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์กลาง นายโดยตรงของเธอเอง ผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานสูงทั้งที่ยังอายุเพียงแค่สามสิบกลางๆ เท่านั้น

"ได้สิคะ ด้วยความยินดีเลยคะ แล้วยังไงดีคะ พี่แก่วายากจะให้เจ็ยส่งต้นฉบับไปให้ดู หรือว่า..."

"จะ พี่อยากได้ต้นฉบับของเจ็ยเอามาดูจะได้รู้ว่าคอลัมน์นี้มันมีอะไรบ้าง แล้วพี่จะได้ไปเขียนถึงในแนวประมาณว่าโลลิต้า มีการให้ความรู้ทางด้านความงามแก่สมาชิกผ่านทางคอลัมน์นี้ อะไรแบบนี้ นะจ๊ะ"

"ดีเลยคะ" จรสยิ้มกว้างเมื่อคิดว่านั้นจะเป็นการช่วยโปรโมทนิวส์เล็ทเทอร์ของมือใหม่หัดทำอย่างเธออีกทางหนึ่ง "แต่เป็นไปไม่ได้ไหมคะที่เจ็ยจะขอดูก่อนพี่จะเอาลง"

"ไม่มีปัญหาจ๊ะ เสร็จแล้วพี่จะอีเมลล์ตราฟท์ให้เจ็ยเลยแล้วกัน" เมื่อได้รับคำตอบที่ทำให้โล่งใจเช่นนั้น จรสก็สามารถหาทางตัดบทการสนทนาได้โดยไม่มีอะไรค้างคาใจอีกต่อไป

แต่ที่มันยังค้างคา...และอาจจะคาอยู่กับที่ไม่ไปไหนไปอีกหลายวันเลยก็คือ...กองงานบนโต๊ะกับเอกสารในคอมพิวเตอร์ที่ต้องสะสางนั้นแหละ

"เจ็ยจ๊ะ พี่มีข่าวดีมาบอก"

ถ้อยที่คนเพิ่งเดินก้าวเข้าห้องมาประกาศเสียงดังชัดเจน พร้อมกับรอยยิ้มกว้างบนใบหน้าสวยซึ่งพอจะเป็นเครื่องยืนยันได้ว่าไม่ได้โกหกกันทำเอาจรสยอละมื่อจากงานที่ทำในทันที เธอหมุนเก้าอี้ให้หันออกมาในตำแหน่งที่สามารถเผชิญหน้ากับผู้เป็นนายได้เต็มตา ไม่ต้องเอี้ยวคอให้เมื่อยหรือเสียงที่จะเคล็ดอย่างไรในตอนแรก

เพราะส่วนมาก ถ้าหากพี่รินลงทุนเดินเข้ามาหาถึงห้องด้วยตัวเองแบบนี้เมื่อไร มันมักจะเป็นเรื่องงานที่เข้าข่ายด่วนมากถึงมากที่สุดชนิดที่คนสั่งงานไม่อาจแม้แต่จะใจเย็นรออยู่ในห้องให้เธอเดินเข้าไปหาได้ และแน่นอนว่ามันมักจะเป็นอะไรที่ไม่สามารถนำไป 'คิดบวก' ตามกระแส positive thinking ที่กำลังถูกรณรงค์อย่างกว้างขวางได้เป็นอันขาด

"อะไรเหอะคะ"

ดวงตาคู่สวยอันประกอบไปด้วยขนตาอันยาวเป็นแพ้โค้งโค้งแกมยังหน้าได้ใจเพราะถูกเคลือบไว้ด้วยมาสคาร่าสีลิปส์ที่เข้าด้วยกันเบิกกว้าง ตั้งอกตั้งใจรอฟัง 'ข่าวดี' ที่ว่านั้นอย่างเต็มที่

"เรื่องเด็กฝึกงานที่ขออนุมัติไป ทางฝ่ายบุคคลเซ็นเรียบร้อยแล้วนะจ๊ะ ดันอาทิตย์หน้าจะมีเด็กปีสี่มาช่วยงานเจ็ยกับปืมโดยเฉพาะเลยหนึ่งคน ส่วนอีกคนที่กำลังดูอยู่ว่าจะให้ทำอะไรดี"

ถ้ายังคิดไม่ออก ส่งมาหิ้งคู่เลยก็ได้นะคะพี่รินขา

ข่าวที่ว่านั้นเป็นข่าวดีที่สุดในรอบปีข่าวหนึ่ง ที่ทำเอาจรสเกือบจะเสียทักษะในการควบคุมตัวเองด้วยการลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วพนมมือท่อมหัวอนุโมทนาสาธุไปเสียแล้ว หากยังดีที่คิดได้ทันว่าเธอไม่ควรจะทำลายหนึ่งในความภาคภูมิใจสามลำดับในชีวิตให้หมดไป จึงยังเอาไว้ได้ งานในความรับผิดชอบของเธอกับที่ปืมมันล้นมือมานานหลายเดือนแล้ว ทำเรื่องขออนุมัติคนเพิ่มไปก็ถูกตีกลับ เนื่องจากทางฝ่ายบุคคลแจ้งว่ากำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการโครงการจัดรับ

นักศึกษาภาคเรียนสุดท้ายมาฝึกงานเพื่อเตรียมความพร้อมให้เข้าสู่กระบวนการคัดเลือกเป็นพนักงานประจำ ทำให้ทางนั้นอยากชะลอเรื่อง การรับพนักงานใหม่เอาไว้ก่อน และรอจนนโยบายดังกล่าวเริ่มต้นใช้จริง ซึ่งนั่นแปลว่าพนักงานที่แผนกประชาสัมพันธ์กลางจะได้รับจะต้องอยู่ใน สถานภาพพนักงานฝึกไปอีกอย่างต่ำสี่ถึงห้าเดือน ก่อนที่คณะกรรมการ ร่วมกับบริจจะลงความเห็นว่าเป็นพนักงานฝึกทั้งสองที่ได้มานั้นมีคุณสมบัติ เพียงพอจะจัดรับไว้เป็นพนักงานประจำของแผนกหรือไม่ ซึ่งแผนกอื่นๆ อีกหลายแผนกก็น่าจะเจอสถานการณ์แบบนี้เช่นเดียวกัน

ซึ่งถ้าหากว่าถึงเวลานั้นแล้วการลงความเห็นออกมาว่าไม่ผ่าน เห็นทีจะได้เข้าสู่ภาวะวิกฤตกันอีกหน

เอาเถอะ ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย ถึงตอนนั้นก็ค่อยมาลุ้นกันอีกที เอาจวันนี้ให้รอดก่อน

"จริงหรือคะ เจ็อยจะได้คุยกับพี่ป้อมแล้วช่วยกันเตรียมหางาน ง่ายๆ ให้น้องเขาไปทำ นี่ถ้าพี่ป้อมรู้เข้าคงดีใจน่าดูเลย"

รินยิ้มกว้างขึ้นกว่าเดิม นึกยินดีที่อย่างน้อยความพยายามของ เธอในการจะหาคนมาแบ่งเบาภาระของทีมงานก็ล้มฤทธิ์ผลในที่สุด แม้ จะเป็นผลสำเร็จที่ไม่ได้ทุกอย่างตรงตามต้องการร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ตาม ทว่าประสบการณ์การทำงานที่บริษัทข้ามชาติแห่งนี้มาร่วมครึ่งทศวรรษ ก็ทำให้พอจะรู้ว่าสภาพลักษณะอันทันสมัยซึ่งปรากฏแก่สายตาสาธารณชน ไม่ได้เป็นเครื่องยืนยันว่ากระบวนการทำงานหลังบ้านจะต้องเป็นระบบ ทันสมัยในลักษณะเดียวกัน

"ยังไงพี่บรควนเจ็อยหาโต๊ะชั่วคราวให้เขานั่งด้วยนะ" ว่าแล้วบอส ใหญ่ของฝ่ายประชาสัมพันธ์กลางก็กวาดสายตาไปรอบๆ ห้องทำงาน ขนาดกะทัดรัดนั้น เห็นข้าวของต่างๆ เช่นบรรดาของที่ระลึกสำหรับสื่อ และเพรสคิท (press kit)* รวมไปถึงกล่องบรรจุเครื่องสำอางขนาด

* เพรสคิท - ข้อมูลประกอบในการนำเสนอข่าวประชาสัมพันธ์ให้กับสื่อต่างๆ อาจเป็นในรูปแบบโบรชัวร์ เอกสาร เพิ่มเติม แผ่นซีดี ฯลฯ

ทดลองใช้อีกสี่ห้ากล่องวางกองอยู่บนพื้น กินเนื้อที่ไปไม่ต่ำกว่าเศษหนึ่งส่วนสี่ของเนื้อที่ห้องทั้งหมดแล้วก็ถอนใจ "พอจะเคลียร์ของพวกนี้ที่ยังไม่ใช้ด่วนไว้ที่ห้องเก็บของก่อนได้ไหม จะได้ให้เขานั่งในนี้เลย เจ็อยกับปืมจะได้ดูแลได้ง่ายๆ"

"ได้ค่ะ" จรศรีรับรับคำด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "เอาไว้ยังไงเจ็อยจะคัดเฉพาะของที่ต้องใช้ในเร็วๆ นี้เก็บไว้ส่วนหนึ่งแล้วหาทางยัดใส่ตู้ตู้ก่อน ถ้าไม่พอจริงๆ จะพยายามจัดเก็บให้มันไม่เกะกะแล้วกันนะคะ ส่วนที่เหลือจะหาทางเอาไปเก็บในห้องเก็บของค่ะ"

"ขอบใจจ้ะ งั้นพี่ขอตัวไปทำงานก่อนละ"

แต่แล้วอยู่ๆ ก่อนที่จะเดินพ้นบานประตูห้องทำงานออกไป รรินก็ทำท่าเหมือนนี่ก็จะไโรออกขึ้นมา และไอสิ่งทีนี่ก็ออกมาได้ในวินาทีนั้นก็แทบจะลบความยินดีของจรสจากการได้ฟังข่าวดีทั้งหมดเมื่อครู่ไปเสียสิ้น

"เออ แล้วอย่าลืมเรื่องงานต้อนรับซีอีโอคนใหม่ที่จะมาจากปารีสเดือนหน้าด้วยนะจ๊ะ ประชุมอาทิตย์หน้าจะได้หาข้อสรุปกันได้"

ไ้อ้ยยยยย

ไม่รู้จะขยันมาอะไรกันนักหนา เดียวก็เลี้ยงอำลาคนเก่า อีกเดี๋ยวก็ต้อนรับคนใหม่ ไม่นับประชุมประจำปีอีก ปารีสกับกรุงเทพฯ ไม่ได้อยู่ไกลๆ กันนะคะ คุณซีอีโอขา แถมมาที่ไรก็ทำเอาวิ่งกันให้วุ่นหัวบริษัททุกทีเลยสิน่า

แล้วจะทำยังไงได้ (นอกจากบ่นในใจ) พี่อาร์ตตัวเล็กๆ อย่างเธอคงทำได้แค่ก้มหน้ายอมรับชะตากรรมเท่านั้นแหละ

ร้อยปอนด์ชำเลื่องมองคนช่างพูดที่วันนี้เอาแต่นั่งเสียบสลับกับถอนหายใจเฮือกๆ เป็นระยะ แถมยังปล่อยให้ซาร์อองส์โตลส์อังกฤษของโปรดราคาแพงตรงหน้าเย็นชืดทั้งๆ ที่เจ้าตัวจิบไปเพียงแค่คำสอง

คำด้วยความแปลกใจ ก่อนจะหันไปลอบสบตาด้วยคิ้วผูกโบกับคนรัก ซึ่งนั่งอยู่เคียงข้างกัน ทว่าฝ่ายนั้นก็เพียงแต่ไหวไหวส่ายสรวกับไม่รู้จะสรรหาคำพูดสร้างสรรค์อะไรมาช่วยแก้ไขสถานการณ์อันชวนให้อึดอัดนี้คลายลง

จนเมื่ออดรนทนบรรยายกาศเสียบราวกับป่าดงดิบรกร้างแบบนี้ไม่ไหวอีกต่อไป ประกอบกับความอยากรู้อยากเห็นที่มีอยู่เต็มเปี่ยมในสายเลือด ทำให้ต้องเอ่ยปากถาม

"มีปัญหอะไรนะเจ๊อ ย เอาแต่ใจลอย ไม่ก็ถอนใจ วิญญาณแกหลุดออกจากร่างหรือเปล่า"

"หือ" คนที่ถูกเข้าใจว่าเหลือแต่เพียงร่างเพราะวิญญาณแอบหนีไปเที่ยวเล่นสะดุ้ง ก่อนจะย้อนถามทำราวกับว่าไม่ได้รู้ตัวเลยสักนิดว่าตัวเองอยู่ในท่าทางแบบไหนมานานเท่าไรกันแล้ว "ใครถอนใจ ไม่มีนี่"

เท่านั้นเองชายหนุ่มเพียงคนเดียวในโต๊ะก็หลุดเสียงหัวเราะออกมา และนั้นก็เรียกสายตาสองคู่ให้หันขวับไปมองโดยพร้อมเพรียง

"ข้าอะไรนะภาพ"

ไม่ได้มีร่องรอยของการตำหนิอยู่ในดวงตาคู่นั้นของจรัส หากเจ้าตัวกำลังมีสีหน้าแปลกใจจริงๆ นึกไม่ออกเลยว่าอยู่ๆ ภาพจะหัวเราะขึ้นมาทำไม ทั้งที่ไม่เห็นจะมีอะไรชวนให้ต้องขำกันเลยสักนิด

"ก็ขำเธอนั่นแหละ"

"อ้าว"

หน้าตาเหลวไหลของพี่อาร์สาวซึ่งปกติถูกควบคุมให้ไม่แสดงอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งออกไปจนเกินงาม ทำเอาเพื่อนที่คบกันมาสิบกว่าปีต้องพลอยหัวเราะไปกับคนรักหมาดๆ ของตัวเองด้วย

"ก็แก่นะถอนหายใจไปไม่รู้กี่สิบรอบแล้ว เสียตายที่ไม่ได้นับเอาไว้ แล้วยังจะมีหน้ามาทำเป็นไม่รู้เรื่อง ทำอย่างกับค้นหาเรื่องปั้นน้ำเป็นตัวมาโกหกแกอีก ถ้ามจริงๆ เอะ" ว่าแล้วร้อยปอนด์ก็เล่นเกม

จ้องตาเพื่อนสาวอย่างเอาจริงเอาจัง หมายถึงมันนั่นเมื่อว่าจะต้องเค้นออกมาให้ได้ว่าฝ่ายนั้นมีปัญหาอะไรซ่อนอยู่ เพื่อถ้าจะเป็นปัญหาหัวใจล่ะก็ จะได้รีบยื่นหน้าเข้าไปร่วมรับรู้ด้วย ส่วนจะช่วยเหลืออะไรได้มากน้อยแค่ไหนนั่นอีกเรื่องหนึ่ง "มีอะไรในใจกันแน่ะ หรือว่ากำลังมีความรัก"

คำว่า 'กำลังมีความรัก' นั้นมีอานุภาพไม่ต่างจากเตารีดร้อนๆ ที่มีใครอุทริเอามาพบกับผิวเนื้อ จรดถึงกับสะดุ้งโหยงก่อนจะรีบปฏิเสธเสียงหนักแน่น

"จะบ้าเหรอ งานกองท่วมหัวขนาดนี้ ใครจะมีเวลาไปมีความรักได้"

"แหม...ไ้การจะมีความรักเนี่ยมันไม่ต้องใช้เวลามากมายขนาดนั้นหรอกนะยะ บทมันจะมาก็ปุบปับ ไม่ให้แกได้ทันตั้งตัวหรอก"

"โอ้โห เป็นผู้เชี่ยวชาญไปแล้วแฟนเรา สงสัยจะใช้ประสบการณ์ตรงแฮะ" ภาครเอื้อมมือมาขยี้ศีรษะของคนหนึ่งข้างเบาๆ ก่อนจะเอ่ยแซวอย่างอารมณ์ดี ทำเอาจรัสซึ่งถูกทิ้งให้หนึ่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเพียงลำพังเกิดอาการตาร้อนผ่าวกับภาพการหยอกล้อระหว่างคูรักข้าวใหม่ปลามันตรงหน้าขึ้นมาในทันที

เมื่อไรจะได้มีแฟนกับเขาบ้างนะเรา

ทว่ายิ่งเคลิ้มไปไม่ได้ถึงไหนไกล เธอก็เห็นแม่เพื่อนสนิทแยกเขี้ยวใส่คนรักของตัวเองโทษฐานที่บังอาจมาแซวต่อหน้าธารกำนัลให้ได้อายกันดินก ก่อนจะส่งเสียงฮึ่มฮั่มในลำคอฟังดูน่าสยของขวัญแทนภาครเหลือเกิน

"พูดมาจริงจังๆ เลย ถ้าครบสามหนล่ะก็..."

แต่อย่างน้อยบรรยากาศหยอกเอนกันเบาบางแรงบ้าง (แล้วแต่ว่าฝ่ายไหนเป็นคนทำ) ของคูรักที่เธอเป็นผู้ฮั่มสมก็ทำเอาความแข็งที่มีอยู่บรรเทาลงไปได้บ้าง